

PAPP FÜR JÁNOS

ami bizalom

amit mondasz, inkább elbiszem,
 csak ne ígérd meg. ha mégis ígérsz,
 tedd úgy, mintha mögöttem állnál,
 vagy úgy, mint aki épp indulni készül.
 inkább báttal, és semmiképpen ne a
 szemembe. a könnyeknek hagyj helyet,
 tudod: az ígéretnek általában zátonyra
 futnak. nem, dehogy, a fogadalom még
 Istent is meztelenre vetkőzteti. meg se
 próbáld, onnan nincs vissza. a templom
 hideg falán lecsapódik a pára. a legtöbb
 zátony éppen ott, a teremő folyóiban van.
 akkor üveggolyóvá formálódik tenyerében,
 és ami üveg, az egyszer úgylis. még most
 csak zuban, de, mondjuk, földet ér. belépünk
 a hatalmas kapun egy olyan árnyék mögé,
 ahol csak a vakok ismerik az utat. szédülünk
 a magasságtól, és az ismeretlen zubanás most
 mindkettőnket térdre kényszerít. levetve az
 összes ruhát, vacogunk egymás lélegzetében.
 a jászol benépesedik, a bárány mögött megbújik
 a gyilkos. végig rejtve marad. az ígélet olyan,
 mint egy ima vagy mint a hideg csempén
 száradó lábnyom. de te mégis visszafordulsz,
 a legutolsó pillanatban a szemembe nézel,
 átdőfsz tekintetteddel, és újra feszül minden
 addigi kereszt, amin elvélrezték a csupasz
 könyörgések. összerogyok roppant előteredben,
 látod, kértelek, nem hittél nekem, motyogsz
 valamit, néma vagyok, utánam kapsz, karjaim
 földet érnek, lehajolsz, mozdulatlan vagyok.
 ezek után addig kell sírnod, míg meg nem emel-
 kedik a vízszint megfeneklett testem alatt, vagy
 elő nem bújik a merénylő, a szegeket tartja
 neked, amivel bezúzhatod azt az ablakot, amiről
 még le sem törölted könnyeidet. kísétálunk a
 templomajtón, szemünkbe csak a Nap, olyanok
 vagyunk, mint a lezuhant angyalok. hidd el, a
 zsebkendők majd megszáradnak, csak a suttagás,
 csak az marad meg mélyen az aranygyűrűbe vésve

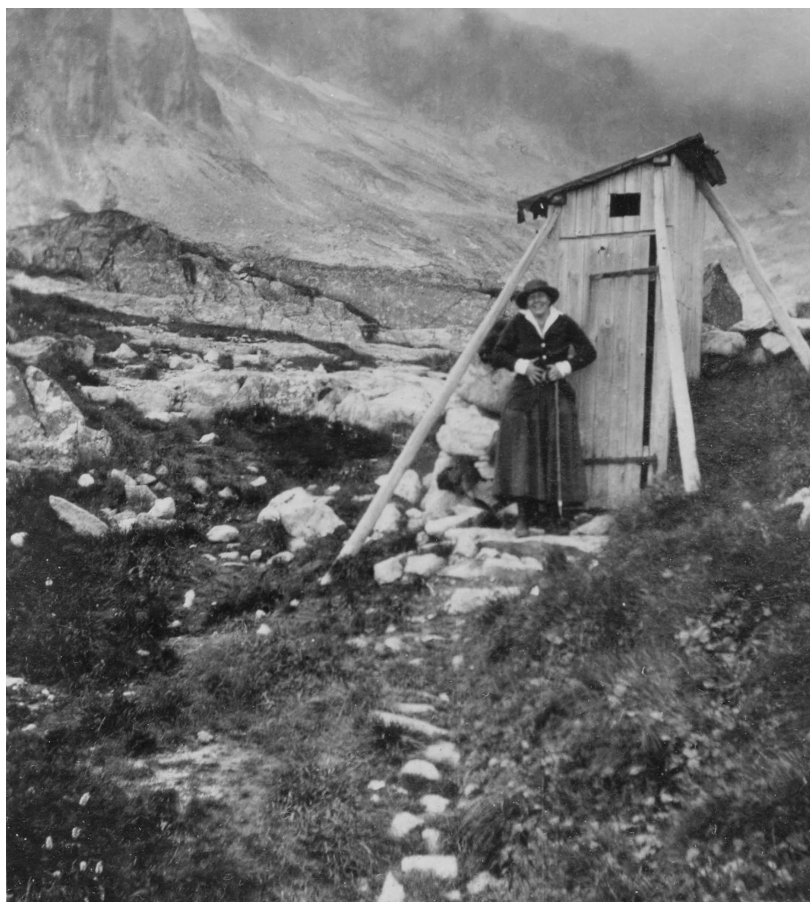
Egy este margójára

*Befordul a sarkon, a biciklit maga mellett tolja.
Szürke arcán eltorzul az este. Elbagyatott szemeiben
kifosztott tekintet, keze sörösüveg. Megáll. Nem vár
senkire. Elészaladok. Mert bizony az apák elé így szokás.
Szemében alig maradt valami, ami én vagyok. Kedvelnem
kellene, de csak szeretni tudom. Kézen fogom, és csupán
annyit érzek, hogy hazajött valaki, valaki, aki eddig még
nem volt az enyém. A kormányra csavart csikos szatyorban
néhány üveg sör, talán sportszelet és valami összeroncolt
szál virág. Eltámolygunk a házig, kerítésünk soha nem volt;
a sarki kocsmá széken épül. Anyám tereget, még nem vett
minket észre, háttal áll a sírásnak. Azt mondják, szép kisfiú
vagyok. Ha egyszer gyönyörű leszek, anyámra fogok hasonlítani.
Majd apám vékonyka vállamra támaszkodik, összerogyok alatta,
megbotlik a lépcsőn, nekiesik az ajtónak, mozdulatlan. Minden
olyan óriási lett körülötte. A szomszédok ablakaiban már égnek
a gyertyák. Feláll és elmosolyodik, mintha csak játékból esett
volna el. Fogatlan szájában elkészül az éjszaka. Befekszik az
ágyba, lábait felteszem. Zsebéből kiesik egy ötszázas, egy kevés
aprót még találunk mellé, miután kabátja zsebeit átkutatjuk.
Amikor anyám a szemembe néz, azt hiszem, egy angyal vagyok.
Tenyerébe veszi arcomat, ilyen szépen senki nem tud ölelni,
és csókja ma is lüktet homlokomon. Magához búz: – Szeretlek,
kisfiam. Fülembé suttogta gyöngye hangját. Karácsony este
volt.*

[*Papp Für János versei*]

anyám

*bázsorok tömbök hömpölygő kőd az út felett
járdák repedései homlokomon az otthon melege
helyett csatangolni ott ahol végképp magamra
hagynak az ablakok egyetlen durva metszés az
árnyék magam is az vagyok a lámpasor vibrál
fekete szél a fegyencéjszakában fél arcom úgy
ragyog a fényben mint anyám keze a mosogatótálban*

Fedák Sári

PAPP FÜR JÁNOS (1976) Hajdúböszörményben él, zöldséggyümölcs-kereskedelemmel foglalkozik. A *Poet.hu* irodalmi portál szerkesztője és művészeti vezetője.